

Bony king of nowhere :

Bram Vanparijs pikte de naam van zijn groep bij Radiohead, die hun naam dan weer bij Talking Heads hebben gehaald, vertelt hij. Hij kent zijn klassiekers. Dat niet alleen : Vanparijs is een songschrijver met potentie, die bovendien over een prachtige stem beschikt. De groep zelf speelt nog niet zolang samen, en dat hoor je ook. Maar het verschil tussen de set 's ochtends en 's avonds was dermate flagrant, dat hier nog heel wat mogelijk moet zijn.

Contraband :

Wil Nederlandstalige pop spelen en doet dat prima. Goede muzikanten, een zanger met een prima stem, een swingende set en ook métier. Een snaar die het begeeft is aanleiding voor een vrolijke improvisatie-act. Wie dit soort pop weet te smaken is hier aan een goed adres.

Very Very Pop :

Nooit zoveel boeken uitgespreid over de vloer bij elkaar gezien. En meteen een mooi decor voor een act die een leuke gimmick opleverde. De jury was het hier niet over eens. Dat hoeft ook niet. Very Very Pop is te nemen of te laten in zijn treiterige vluchtigheid en in die zin ook in zijn opzet geslaagd.

Marijke Verkaart:

Marijke nam haar eigen stem op en ging er nadien al zingend mee in de clinch. Of in duet. Of in duel. Of de twee, of met drie met zichzelf erbij... Of niet ? Een interessant idee, vonden we, dat voor ons iets teveel in de aanzet is blijven steken.

De Bacchanten :

Een Griekse tragedie omzetten in een doorlopende compositie, en die met twee muzikanten-acteurs uitvoeren in een mengeling van sferen, stijlen en genres : dat getuigt van branie en moed en verdient daardoor ook alle appreciatie. Hoe interessant de muzikale kant ook was, toch rammelde de theatrale kant jammer genoeg door slordigheid die afbreuk deed aan het geleverde werk. Vreemd genoeg een fenomeen wat meer en meer opduikt. Deze muzikale krachttoer zal ons blijven en is door zijn originaliteit een voorbeeld van hoe je muziektheater op een vernieuwende manier kan benaderen.

MJ Sandoval kampte tijdens haar eerste concert bij de Nomaden met technische problemen, waardoor de stress in haar set voelbaar was. Maar we zagen haar groeien tijdens de andere concerten. Hier stond een madam, zoveel is duidelijk, die de krassen op haar ziel omzet in beenharde, beklijvende songs. Een muzikale slijpschijf. Iemand die je geregeld een klap voor je kop verkoopt en we vinden dat ze zich daar nooit moet voor excuseren. Kortom : straf, nog onderweg, en daarom gehonoreerd met een aanmoedigingsprijs van 2500 euro.

NOM : naar onze mening dus, en naar onze mening is dit Genks rappersduo met Italiaanse roots, op een aanstekelijke manier met hiphop bezig. Originele, persoonlijke teksten, engagement, humor, flair in de performance. En de demonstratie van DJ Maggio Pepe was hilarisch en tegelijk virtuoos. Nog van dat en daarom ook goed voor een duw in de rug van 2500 euro.

Rianto Del Rue, die waarschijnlijk Vanderstraeten heet zoals u en ik, is 15 jaar en moet verwekt zijn onder een concertpodium of in de backstage van een singersongwritersfestival. Met een onwaarschijnlijke flair brengt hij zijn songs die nu al van een verbazende maturiteit getuigen. Hij zingt goed, speelt meer dan behoorlijk gitaar en stak de grote tent moeiteloos in zijn zak toen de zekeringen in het stationsbuffet gesprongen waren. Wij zijn benieuwd wat Rianto met zijn 2500 euro zal aanvangen.

Hij is geboren in Zuid Afrika, woont al jaren in België en schrijft songs die op een heel persoonlijke manier vertellen over wat hem bezighoudt, zowel in zijn persoonlijk leven als in de wereld errond. Geëngageerd, zonder pathos, zonder vals sentiment, ook in die liedjes die over hemzelf gaan. Een prachtige stem, en songs waar de Afrikaanse roots duidelijk in aanwezig zijn. Zowel in zijn soloset, als in zijn concert met groep vond de jury dit van het strafste wat hier al werd vertoond. Hij heeft de juiste muzikanten weten te vinden, die voor hem een groovend tapijt uitrollen waarop hij zich vrij kan bewegen. Hier werd ook

gedemonstreerd wat het verschil kan zijn tussen solo spelen en in groep. Als je daar twee keren mee verrast ben je van zeer goeden huize. En tot slot : zijn enige nederlandstalige nummer is van een schoonheid die we in het Nederlands zelden hebben gehoord. De laureaat van Jong Muziek 2006 heet Aidi.

Aidi

Steffie Van Cauter

Simon Allemeersch

MJ Sandoval

N.O.M.

Liesa Naert

Rianto Delrue

Het juryverslag: voorzitter Wim Dewulf

Een geïntrigeerde jury

Wim, was je tevreden over de selectie?

WD: Absoluut. Ik weet niet waar de programmator, Pieterjan Vervondel, ze gehaald heeft, maar hij heeft zeker niet per se gekozen wat hij zelf goed vond. De selectie zette echt dingen tegenover elkaar die interessant zijn voor een relevante discussie over muziek. En de muzikanten kwamen niet enkel uit een opleiding, er waren ook onafhankelijke acts bij.

Er is een winnaar en er zijn drie aanmoedigingsprijzen. Hoe komt de jury daartoe? Was de beraadslaging heftig?

WD: We hadden een zware discussie over De Bacchanten. De teneur was: het is tof, een gedurfde overlapping van muziek en theater, muzikaal goed uitgevoerd maar theatraal misschien iets te slordig... kortom, we zaten blok. En MJ Sandoval, vonden we, heeft een goed evenwicht bereikt... Uiteindelijk bleek de jury geïntrigeerd door drie acts, die we alledrie een ondersteuning wilden geven. Toen kozen we voor aanmoedigingsprijzen van elk 2500 euro, een mooi budget om repetitieruimtes te betalen, een coach aan te werven, een degelijke repetitie-installatie aan te schaffen...

Waren er grote uitschieters?

WD: De winnaar. Dat was echt een grote uitschieter. Aidi speelt briljante solosets maar brengt het er 's avonds met een groep even goed vanaf. Hij begrijpt het verschil tussen een solo-optreden en een optreden met band. Hij schaamt zich niet, kent weinig taboes... ja... het zit in zijn lijf. Ik kende hem van vroeger en alle bezwaren die ik tegen hem had zijn nu weggewerkt. Zijn teksten zijn minder letterlijk en hij heeft het potentieel om onwaarschijnlijk mooie Nederlandstalige liederen te schrijven.

Is het moeilijk om zo uiteenlopende acts te vergelijken?

WD: Ja, maar uiteindelijk komt het neer op de vraag: welke persoonlijkheid intrigeert het meest? Hoezeer is de muzikant zichzelf, hoe authentiek is hij of zij? Het is moeilijk om criteria te stellen, maar je kan wel beoordelen hoe een artiest gekozen heeft om zijn verhaal te vertellen. En uiteraard wordt je geraakt door iets, of niet.

Heb je een gouden raad voor de laureaat?

WD: Tijd nemen, niet te rap content zijn. Go your own way.

(Joeri Smet)